

Schaakpraat

Pieters'kerk

't Afgelopen jaar fietste ik naar Rome. Dat deed ik al eens eerder en wederom bezocht ik er de Sint Pieterskerk. Op het Sint Pietersplein. Deze week deed ik dat nogmaals, nu per trein want in Leiden staat ook een Pieterskerk. Heeft de Basiliek in Rome door de eeuwen heen nooit te klagen gehad over pelgrims en toeristen, bij deze Pieterskerk stond een klein, doch select, publiek te kleumen in de winterse vrieskou, wachtend tot de zware deuren van het kerkgebouw openzwaaiden, die hen toegang zouden verschaffen tot het jaarlijks terugkerend Tata Steel Chess on Tour.

Te midden van eeuwenoude graven troonden de grootmeesters tussen de pilaren op het altaar als hogepriesters van het edele schaakspel. Centraal de wereldkampioen tegen de Indische oudkampioen en daarnaast twee *Hollandse meesters*, als iconen uit de Gouden Eeuw zetelend in het gedempte schaduwlicht alsof Rembrandt zelf, hen in zijn geboortestad had afgebeeld.

De jongste onder hen wist een waar kunststuk uit zijn schaakpalet te toveren. In de nabije Lokhorstkerk wist Grootmeester John van de Wiel te vertellen dat dit dé partij van de dag beloofde te worden en dat deze zeker niet in remise zou sneven. Ik was naar deze oude universiteitsstad afgereisd om het met eigen ogen te aanschouwen. En niet voor niets. De commentator wist met smaak de ene na de andere anekdote te larderen met kristalheldere analyses, die zelfs de schrijver dezes een aardig eind kon volgen.

Het mooie van deze sport is, onder andere, dat aan de deelnemer nooit zijn of haar talent is af te lezen. Al observeerde ik nog zo intens het publiek in de zaal, het was onmogelijk vast te stellen wie er nu echt verstand van had en wie niet. Herken je een fietser aan zijn benen (de sprinter aan zijn ballondijen), de tennisser aan armen als kabels (Nadal) en de hink-stap-sprong-atleet aan zijn loopje, een schaker herkent men evenwel niet. Vladimir Kramnik, een Russische Beer met imponerende gestalte, bleek vanmiddag een kleine jongen achter het bord.

Schaakt u alleen tegen het bord? Of denkt u ook wel eens: "die kan ik wel hebben, die ziet er niet zo snugger uit, die is nog piep of die is zó lelijk, die maak ik wel in!" Met andere woorden, stel, STÉL dat ik het volgende schaakjaar bij HSC in de bovenste regionen van het eerste team eindig, het Legibus toernooi op mijn naam schrijf en ook nog extern de stukken van het bord speel, zou dit dan fysiek aan mij te zien zijn? In dit specifieke geval vermoedelijk wel omdat ik naast mijn schoenen zou lopen én met gezwollen borst vooruit.

Jorden van Foreest schaakte vanmiddag in ieder geval tegen het bord. Het maakte hem niet uit dat zijn tegenstander bijna bovenaan in de ranglijst stond. Het interesseerde Jorden geen rait(ing) en hij vloerde hem uiteindelijk op de 60e zet. Een "Russisch eitje", hetgeen ook Anish Giri niet versmaadde.

Met de trein naar de Pieterskerk was minstens zo goed bevallen als per fiets naar de Sint Pieterskerk.

Op 1 mei fiets ik naar Boedapest alwaar ik de Hongaarse opening nader ga bestuderen. U bent gewaarschuwd.

Jos Pieters